

Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut 1. Sam 3:3

PYHÄKÖN LAMPPU

Helgedomens Lampa 3 / 2026

Lähetys
elämän-
tavaksi

Mitä kuuluu
Israeliin?

Kesäjuhla 2026:
Todistus Kristuksesta

KERJÄLÄISIÄ TAIVAAN LEIVÄN ÄÄRELLÄ

JOEL KEROSUO

JANNE KOSKELA

Mielessäni on usein kulkenut kaksi kerjäläisiin liittyvää lausetta. Lutherin kerrotaan kirjoittaneen viimeisiksi sanoikseen: ”Kerjäläisiä me olemme.” Toiseksi mieleeni on jäänyt ajatus ”evangeliointi on sitä, että kerjäläinen kertoo toiselle kerjäläiselle, mistä saa leipää”.

Tässä on jotakin olennaista kirkon lähetystehtävästä, jonka Jeesus meille antoi (Matt. 28:18–20). Emme lähde maailmaan rikkaina jakamaan omaamme, vaan köyhinä osoittamaan Kristusta, jossa Jumala antaa syntiselle elämän leivän. Lähetysten keskuksessa ei ole lähettäjä, työntekijä, seurakunta eikä kirkko itse. Keskuksessa on Kristus, Jumalan Sana ja elämän leipä.

Monessa kristillisessä kulttuurissa on korostunut omakohtaisten todistuspuheenvuorojen merkitys. Olsi hyvä ja rohkaisevaa, jos meidänkin kirkkomme yhteydessä voisi kasvaa kulttuuri, jossa kristityt oppivat kertomaan, miten Jumalan armo on kantanut heidän elämänsä kohtaloissaan ja miten heidät on johdatettu anteeksi-antamukseen lähteelle. Samalla luterilainen traditio on usein suhtautunut todistuspuheenvuoroihin varovaisesti. Syy ei ole se, että Jumalan teoista ei saisi puhua vaan se, että huomio voi helposti siirtyä Kristuksesta ihmiseen itseensä.

Kalliopohja-romaanissa vanha kirkkoherra lausuu: ”Ei pidä puhua itsestään, tai Kristus jää varjoon.” Siinä on hyvä muistutus sekä puhujalle että saarnaajalle. Kristitty saa kertoa, mitä Jumalan armo on hänen elämässään tehnyt. Mutta kerjäläinen ei kutsu toisia katsomaan itseään,

vaan osoittaa paikkaan, josta leipää jaetaan.

Tätä ilosanomaa kirkko on kutsuttu levittämään. Ensimmäinen lähetysten paikka on usein hyvin lähellä: siinä, että ihminen itse istuu kirkon penkissä, elää seurakunnan osallisuudessa ja saa jatkuvasti tulla Jumalan lahjojen ääreen. Lähetys ei ala siitä, että meillä olisi paljon annettavaa, vaan siitä, että me itse olemme vastaanottaneet paljon.

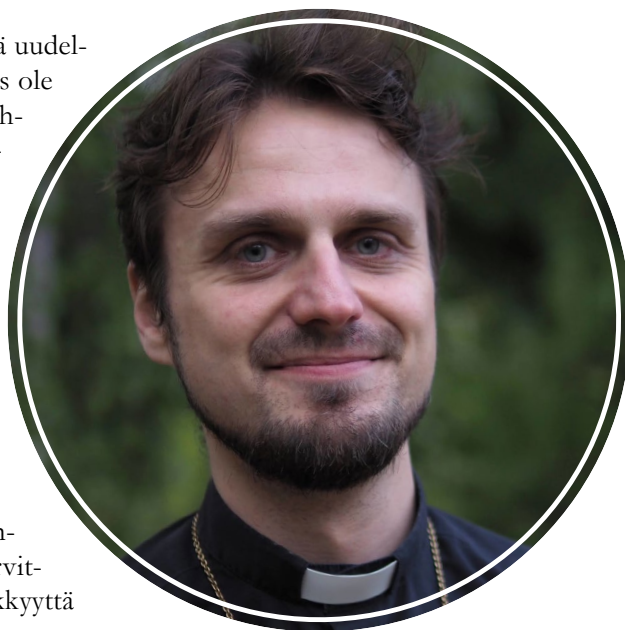
Jokainen seurakunta on myös yhteisö, jota kutsutaan rukoilemaan, että se saisi vastaanottaa uusia ihmisiä. Samalla jokainen seurakunta saa kysyä, miten se voisi omalla paikallaan paremmin palvella sille annettua lähetystehtävää. Lähetysten yksikkö ei oikeastaan ole yksittäinen kerjäläinen, vaan kerjäläisten joukko: seurakunta. Sen yhteydessä rohkaistaan jokaista kysymään: mikä voisi olla minun paikkani Jumalan valtakunnan lähetyksessä, ja miten voin auttaa omaa seurakuntaani?

Samalla meidän on yhä uudestaan opittava, ettei lähetys ole vain jotakin, mikä tapahtuu kaukana maailmalla. Jokainen seurakuntamme on lähetysten paikka omassa ympäristössään: Jumalan valtakunnan haavi ja paikka taivaan leivän äärellä. Elämme yhä vahvemmin keskeillä pakanamaata, jossa kristillinen usko käy monille vieraaksi. Silti kiinnostusta löytyy. Siksi tarvitsemme rohkeutta, sinnikkyyttä

ja pitkäjänteisyyttä kaikkeen seurakuntien rakentamistyöhön eri puolilla Suomea.

Kotimaan ja ulkomaan lähetystä ei kuitenkaan tarvitse asettaa vastakain. Sama Kristuksen kirkko työskentelee eri puolilla maailmaa ja kutsuu kerjäläisiä saman taivaan leivän ääreen – Suomessa, Israelissa, Turkissa, Italiassa, Keniassa ja kaikkialla, missä Jumala avaa mielekkään polun eteenpäin. Me emme tiedä ennalta, missä ovet avautuvat. Saamme kulkea oppimisen, rukouksen ja usein erehdystenkin kautta.

Ennen kaikkea saamme itse elää Jumalan lasten pöydässä ja armon aarteista. Siitä käsin saamme kysyä omilla paikoillamme, miten voisimme yhdessä edistää kirkon lähetystyötä Suomessa ja maailmalla. Ja vaikka jotain oppisimmekin, joudumme lopulta sanomaan Lutherin tavoin: ”Kerjäläisiä me olemme.”

UUSI SOVELLUS HELPOTTAASAAARNOJEN KUUNTELEMISTA

Kirkkomme ottanut käyttöön Saarnasto-nimisen selainsoveluksen. Sen avulla kuka tahansa voi omalla puhelimellaan tai muulla laitteella kuunnella Lähetyshiippakunnassa julkaistuja äänitteitä ja katsella videoita. Saarnasto on maksuton eikä vaadi kirjautumista.

Saarnasto sisältää viisi kategoriata: ”Saarnat”, joiden kautta pääsee kuuntelemaan sekä vasta pidettyjä että vanhempia saarnoja. ”Sarjat” tarjoaa kuunneltavaksi pastorien pitämiä opetussarjoja, joita on mahdollista kuunnella haluamassaan järjestyksessä. ”Kirjat” -kategoriassa voi kuunnella Bo Giertzin Kalliopohja-klassikkoromaanin, ja myöhemmin muitakin äänikirjoja. ”Podit” tarjoaa kuunneltavaksi podcast-ohjelmia. ”Videot” -kategoriassa pääsee katselemaan Studio Kryptassa julkaistut videot. Saarnaston etusivulta löytyvä ”Päivän hartaus” puolestaan tarjoaa uuden hartauden kuunneltavaksi joka päivä.

Saarnaston on kehittänyt Timoteuksen seurakunnan jäsen **Jukka Kempainen**. Saarnasto avautuu sivulla www.lhpk.fi/saarnasto. Kyseisen sivun voi ladata puhelimen aloitusnäyttöön, jolloin se toimii kuin sovellus.

Jukka Kempainen teki sovelluksen kaikille kirkkomme saarnoista ja opetuksista nauttiville.

”RAAMATTUKÄRÄJÄT” EUROOPAN IHMISOIKEUSTUOMIOISTUIMEEN

Piispa **Juhana Pohjola** ja kansanedustaja **Päivi Räsänen** hakevat valituslupaa Euroopan ihmisoikeustuomioistuimelta. Heidät ja Suomen Luther-säätiö tuomittiin maaliskuussa Korkeimman oikeuden päätöksellä sakkoihin kiihottamisesta kansanryhmää vastaan.

Tapauksessa on kyse Räsänen kirjoittamasta ja Luther-säätiön julkaisemasta opetusvihkosesta *Mieheksi ja naiseksi hän heidät loi – homosubteet haastavat kristillisen ihmiskäsityksen*. Korkein oikeus katsoi, että osa kirjoituksen ilmaisuista oli homoseksuaaleja solvaavia seksuaalisen suuntautumisen perusteella. Syytetyt ovat toistuvasti todenneet, ettei vihkosella ole ollut loukkaamistarkoitusta.

Oikeusprosessi alkoi ”raamattukäräjinä” vuonna 2019. Aiemmin käräjäoikeus ja hovioikeus hylkäsivät syytteet kaikilta osin. Tapaus on herättänyt laajaa yhteiskunnallista keskustelua, jossa on käsitelty muun muassa sanan- ja uskonnonvapauden rajoja.

NIMIKKOLÄHETIT SIUNATTIIN MATKAAN

Pastori Kalle Väättäin perheineen siunattiin lähetystyöhön helatorstaina Kuopiossa. Juhlallinen päivä alkoi messulla, johon osallistui noin kaksisataa ihmistä. Sen yhteydessä piispa Juhana Pohjola toimitti matkaansunaamisen.

Messun ja kirkkokahvien jälkeen vietettiin päiväjuhlaa. Siinä puhuivat lähetysneuvoston puheenjohtaja, pastori **Ville Typpö**, tuleva Itäisen rovastikunnan aluerovasti ja Pyhän Pietarin seurakunnan pastori **Sebastian Grünbaum** ja piispa Pohjola. Juhlassa kuultiin myös Väättäisen perheen tunnelmia lähetystyöhön lähtemisestä sekä musiikkia.

Sisällys 3/2026

2 Kerjäläisiä taivaan leivän äärellä	9 Miten Lähetyshiippakuntaan saadaan pappeja?
3 Uutispoimintoja	10 Vastaus toivon perustuksesta
4 Pizza vaihtuu kalakukkoon	12 Missionen som livsvana
6 Mitä kuuluu Israeliin?	14 Kesäjuhla 2026 – enemmän kuin tapahtuma
8 Yhteisönrakennustiimi palvelee seurakuntien tarpeita	16 Hartaus

PIZZA VAIHTUU KALAKUKKOOON

PASTORI SEBASTIAN GRÜNBAUM LÄHTEE SEIKKAILULLE ROOMASTA KUOPIOON

✍️ PAULIINA PYLVÄNÄINEN

📷 KARI PUUSTINEN

Sebastian Grünbaum vihittiin apostoliseen paimenvirkaan Kuopiossa järjestetyssä pap-pisvihkimyksessä syksyllä 2011. Tänä syksynä Kuopio näyttlee jälleen merkittävää roolia hänen elämässään: Sebastian on kutsuttu Pyhän Pietarin luterilaisen seurakunnan paimeneksi. Siirtymä Savoan merkitsee hänelle myös muuttoa takaisin Suomeen, väitöskirjaurakan päättymistä ja uusien vastuualueiden mukanaan tuomia haasteita.

HAAVE VÄITÖSKIRJASTA TOTEUTUI

Sebastian palveli aikoinaan Lähetys-
hiippakunnan pastorina Turun suomen- ja ruotsinkielisissä seurakunnissa 11 vuoden ajan. Jo tuolloin hänellä oli haave väitöskirjan kirjoittamisesta. Aluksi tie näytti kuitenkin olevan tukossa. Sebastian lannistui ja meni rakennustyömaalle töihin kolmeksi vuodeksi. Sitten tuli yllättävä puhelu Juhan Pohjolalta:

– Juhana kertoi, että oli käynyt keskusteluja LCMS:n (Lutheran Church Missouri Synod) kanssa. He halusivat lähettää minut Amerikkaan tekemään väitöskirjaa. Ajattelin, että minun on pakko mennä, koska olen niin paljon tämän puolesta rukoillut.

Sebastian aloitti teologian jatko-opinnot St. Louisissa sijaitsevassa Concordia seminaryssa. Pian häntä kuitenkin kehoitettiin hakemaan stipendiä tutkimuksen tekemiseen Roomassa. Niinpä vuonna 2024 matka jatkui Välimeren rannikolle. Siellä väitöstutkimus myös valmistui. Sebastian sai tänä keväänä käsiinsä teologian tohtorin paperit.

Väitöstutkimus käsittelee ehtoollisen teologiaa. Ajallisesti se sijoittui uskonpuhdistuksen ajan jälkimaininkeihin, 1550-luvun tienoilla järjestettyyn

Trenton kirkolliskokoukseen, jossa katolinen kirkko keskusteli opistaan. Sebastianin tutki kokouksen sisäisiä keskusteluja sekä uskonpuhdistaja Martin Chemnitzin vastausta kokouksessa esitettyihin oppilauselmiin. Hän kiinnitti huomionsa erityisesti Chemnitzin käsityksiin reaali-presensististä eli Kristuksen todellisesta läsnäolosta ehtoollisen leivässä ja viinissä, transsubstantiaatiosta eli katolisesta käsityksestä ehtoollisaineiden muuttumisesta Kristuksen ruumiiksi ja vereksi, sekä ehtoollisen käytöstä.

– Aika monet kysyvät minulta messu-uhrista, mutta sitä minä en tutkinut, Sebastian rajaa.

Tuoreen tohtorin mukaan Chemnitz ja katolinen kirkko olivat käsityksissään paljon lähempänä toisiaan kuin molemmat osapuolet tuolloin uskoivat. Taustalla oli monia syitä, miksi he eivät kuulleet toisiaan. Eivätkä ne juurikaan olleet teologisia. Tutkimuksensa Sebastian joutui kirjoittamaan ”kieli keskellä suuta”, sillä työllä oli sekä luterilaisia että katolisia ohjaajia. Tästä huolimatta työ eteni sujuvasti.

– Luulen, että Pyhä Henki ajoi minua tekemään, koska työ valmistui niin nopeasti, hän toteaa.

UUTTA KIRKKOA RAKENTAMASSA

Vuimeiset puolitoista vuotta Roomassa olivat täynnä kielikylpyä ja tutkijan elämää, mutta mahtui niihin muutakin. Sebastian on ollut tiiviisti mukana Italian tunnuksellisen luterilaisen kirkon rakennustyössä. Häntä on kutsuttu ”senior advisoriksi”, vanhemmaksi neuvonantajaksi:

– Olen yrittänyt katsoa kokonais kuvaa ja saada milloin mitään kirkon rakentamiseen liittyvää prosessia eteenpäin. Toisaalta olen ollut välimiehenä piispa Juhanan ja italialaisten välissä,

ja yrittänyt pitää toimintaa rahoittavia amerikkalaisia kartalla, jotta prosessi olisi yhteinen.

Sebastianin tehtäväkuva onkin ulottunut mainoksien tekemisestä kirkkojärjestyksen valmisteleeseen ja rahoituskuvioiden selvittämiseen. Työssä on hänen mukaansa ollut paljon samaa kuin aikoinaan, kun Turussa perustettiin Lähetyshiippakunnan seurakuntaa. Taustatekijät ovat kuitenkin olleet hyvin erilaisia: Italiassa on lähdetty liikkeelle melkein tyhjästä, koska niin monen siellä asuvan juuret ovat katolisuudessa. Turun seurakunta perustettaessa oli jo olemassa muita silloisen Luther-säätiön seurakuntia ja ihmisiä, joilla oli jaettavanaan paljon kokemusta ja osaamista.

Ulkomailla vietetyt vuodet ovat kasvattaneet myös itse miestä:

– Molemmat vanhempani ovat sanoneet minulle, että olen kasvanut Amerikassa ja Roomassa vietettyjen vuosien aikana. Tämä on varmaan johtunut siitä, että olen joutunut olemaan niin erilaisissa paikoissa, kaikenlaisten tuntemusten kanssa ja painimaan itseni kanssa. Olen etsinyt itseäni uudelleen.

”MEILLÄ MENEE HYVIN”

Miltä meidän kirkkomme näyttää monta vuotta ulkomailla asuneen pastorin silmin? Vastaus on hätkähdyttävä:

– Lähetyshiippakunnalla menee tosi hyvin. Se on tosi monella eri mitarilla katsoen maailman kirkkikastia, kun puhutaan tunnustuksellisista luterilaisista kirkoista. Meillä ei ole hirveästi rahaa eikä niin paljon julkisuutta kuin monella, mutta seurakunnissa tehtävä perustyö on hirveän korkeatasoista. Meillä on hyvä papisto, pohdimme yhteisönrakentamista, yritämme ymmärtää tämänhetkisen maailman tilaa ja mihin meidän kannattai-

si keskittyä. Olemme edellä melkein kaikkia muita.

Nämä huomiot tekevät Sebastianin yhtä aikaa sekä iloiseksi että surulliseksi. Iloiseksi meidän kannaltamme, mutta surulliseksi toisten puolesta. Häntä harmittaa, että suurin osa kirkkoista ei näe asioita, joita kaikkien pitäisi harjoitella:

– Luulen, että suurin osa Euroopan kirkkoista haluaa tehdä työtä joko samoin kuin Amerikassa on perinteisesti tehty tai samalla tavalla kuin heidän maansa kansankirkon konservatiivipiireissä on perinteisesti tehty. Teologisesti kirkot ovat monesti hirveän hyviä, ihmiset oppineita ja fiksua, mutta mukana on paljon turhaa. Esimerkiksi kun Euroopassa uusi kirkko aloittaa työnsä, ostetaan ensin mahdollisimman iso rakennus. Sitten menee vuosia, että saadaan siitä tulleet kustannukset katettua eikä mietitä, miten saataisiin lisää pastoreita palkattua.

PASTORI KSI JA ROVASTIKSI SAVON MAALLE

Sebastian muuttaa Roomasta Kuopion seudulle tämän kesänä aikana. Hänet kutsuttiin sijaistamaan Pyhän Pietarin luterilaisen seurakunnan pitkäaikaista pastoria **Kalle Väättäistä**, joka siirtyy perheineen lähetystyöhön Keniaan. Tulevassa seurakunnassaan Sebastian näkee paljon potentiaalia. Kalle-pastori on tehnyt siellä melkein 20 vuoden aikana vahvan pohjatyön. Sebastianin mukaan Kalle on edistänyt oikeita ja hyviä asioita, mikä voi mahdollistaa paljon. Samalla työ on väistämättä muotoutunut hänen näköisekseen. Kun tekijä vaihtuu, työ voikin hiljalleen muuttua.

– En haaveile isoista muutoksista, vaan tulen paikalle ja katson, mitä tapahtuu, Sebastian suunnittelee.

Muutto Savon maalle tuntuu Sebastianista hyvältä. Vaikka hän on kasvanut Helsingissä ja asunut suurimmaksi osaksi Länsi-Suomessa, Savo ei ole ihan outo paikka:

– Ukkini on Pielavedeltä kotoisin ja vietimme siellä lapsuuden kesät. Olen kuullut aika paljon Savon murretta.

Tästä huolimatta hän kokee, että muutto on hänelle jotain ihan uutta – seikkailu.

– Katsotaan, miten käy! Suomessa ihan uudessa ympäristössä asuminen tuntuu kivalta. Luulen, että siitä tulee hyvä, mutta kyllä minua myös vähän jännittää, pastori myöntää.

Sebastian on valittu Kallen jatkajaksi palvelemaan myös Itäisen rovastikunnan aluerovastina. Tämä tarjoaa hänelle mielenkiintoisen lisän seurakuntapastorin työn rinnalle:

– Rovastiksi kutsuminen tuntuu hyvältä ja tärkeältä, koska se on minulle mahdollisuus kasvaa. Pystyn näkemään

jotain uutta Lähetyslippakunnasta, koska en ole ikinä palvellut rovastina.

Rovastin rooliin siirtyminen ei ole varsinaisesti askel ylemmäs, sillä Sebastian ei koe, että kirkossamme olisi korkeat hierarkkiset erot. Sitä vastoin hän on kokenut tiivistä yhteyttä pastorien välillä.

– Tykkään ajatuksesta, että saan tehdä rovastijutusta omannäköiseni ja kehittää sitä niin, että se voisi paremmin palvella kirkkoamme, Sebastian pohtii.

Pastori Sebastian Grünbaum aloittaa Kuopion Pyhän Pietarin seurakunnassa elokuussa.

MITÄ KUULUU ISRAELIIN?

✍️ PETRI HILTUNEN

📷 SAHARIN KOTIALBUMI

Lähetysshiippakunta on tukenut Israelissa tehtävää seurakuntatyötä jo useamman vuoden ajan. Työtä johtaa Ruotsin Missionsprovinsin ja siinä on mukana Amerikan luterilainen Missourin synodin sekä Norjan luterilaisia. Kyselimme israelilaiselta pastori **Sahar Sadlovski Goldilta** heidän kuulumisiaan.

– Ruotsin Missionsprovinsin piispa **Bengt Ådahl** vihki minut papiksi Göteborgissa lokakuun 18. päivänä 2025 palvelemaan omaa kansaani Israelissa. Se oli syvästi koskettava hetki perheelleni ja minulle, varsinkin koska veljet ja sisaret monista maista olivat kokoontuneet tukemaan työtä, jossa evankeliumi palautetaan maahan, josta se ensimmäisenä lähti maailmalle.

Paluuni jälkeen työ on kasvanut hitaasti mutta varmasti. Jatkamme kokoontumista pienenä tunnustuksellisenä luterilaisena seurakuntana Tel Avivissa. Työ hepreankielisten parissa on yhä vähäistä ja lähetystyön omaista, mutta olemme Herralle kiitollisia jokaisesta ihmisestä, jonka Hän tuo yhteyteemme.

Paljon työtä on tehty luterilaisten ja liturgisten tekstien kääntämisessä hepreaksi. Näitä ovat mm. Tunnustuskirjojen, opetuskirjallisuuden, jumalanpalvelusten ja hartauksien materiaalit. Jatkamme myös tavoittamista ja opettamista netissä, koska hyvin monien ensimmäinen yhteys kristinuskoon syntyy sen kautta.

KUINKA SOTA ON VAIKUTTANUT TYÖHÖN?

– Sota on vaikuttanut syvästi ilmapäiriin Israelissa. Monet elävät pelossa, uupumuksessa, surussa ja epävarmuudessa tulevaisuuden suhteen. Kysymykset kärsimyksestä, kuolemasta, pahuudesta ja toivosta ovat tulleet läheisemmiksi ja henkilökohtaisemmiksi.

Hengellisesti tämä on avannut monia keskusteluja Jeesuksesta, kun olemme olleet pommisuojoissa. Israelilaiset ovat usein ulkoisesti hyvin maallistuneita, mutta kriisin aikana he alkavat taas etsiä tarkoitusta, rukousta ja Jumalaa. Tavallisen israelilaisen näkeminen kristityn papin vaatteissa herättää uteliaisuutta.

Seurakunnalle ja lähetystyölle sota on aiheuttanut käytännön ongelmia. Matkustaminen, julkinen kokoontuminen ja päivittäinen elämä ovat olleet epävakaita. Evankeliumi loistaa kuitenkin entistä kirkkaampana kaiken tämän keskellä, vaikka joudumme kirkon sijaan kokoontumaan seurakuntalaisen kodissa.

MINKÄLAISIA SUUNNITELMIA TEILLÄ ON?

– Jatkamme kokoontumista Jumalan sanan, opetuksen, rukouksen ja liturgian äärellä. On suuri ilo nähdä ihmisten kiinnostus syvempää, historiallista kristinuskoa kohtaan, joka on juurtunut Raamattuun ja sakramentteihin. Toivomme saavamme Euroopasta – ei vähiten Suomesta – nuoria vapaaehtoisia tukemaan työtämme ja elämään täällä hetken kanssamme.

Tarkoituksemme on myös kehittää luterilaista matkailua Israelissa yhdessä ruotsalaisten ja amerikkalaisten kirkollisten kumppaniemme kanssa. Tämän työn myötä toivomme voivamme toivottaa tervetulleeksi luterilaisia vierailijoita ulkomailta ja opastaa heitä raamatullisille paikoille. Perekdytämme heitä Raamattuun ja pelastushistoriaan Kristus-keskeisellä ja tunnustuksellisella tavalla.

Toivomme ulkomaisten vieraiden vahvistavan yhteyttä maailman luterilaisten ja meidän pienen lähetysseurakuntamme välillä täällä Israelissa. Näin he oppivat myös rakastamaan

juutalaista kansaa tukemalla heidän evankelioimistaan.

KUINKA PERHEESI VOI?

– Jumalan armosta perheeni voi hyvin. Vaimoni **Maria** jatkaa yhteisessä lähetystyössämme uskollisesti samalla kun hän on alkanut työskennellä sairaanhoitajana toukokuussa 2026. Tyttäremme **Thea** ja **Adiel** kasvavat vauhdilla ja tuovat meidän elämäämme paljon iloa. He osallistuvat päivittäiseen hartauselämäämme ja pärjäävät hyvin huolimatta sota-ajan vaikeuksista ja jännitteistä.

Niin kuin monet Israelin perheet, me elämme hälytyssireenien ja epävarmuuden keskellä, mutta olemme kiitollisia siitä, että Herra on varjellut meitä ja pitänyt meistä huolta. Olemme hyvin kiitollisia myös esirukouksista ja tuesta, jota saamme muiden maiden kristityiltä.

Sabar Sadlovsky Gold vihittiin paimenvirkaan viime syksynä.

MILLAISTA ON LUTERILAINEN TAVOITTAVA TOIMINTA?

VERNERI VIRTANEN

VERNERI VIRTANEN

Tavoittava toiminta on osa kirkon lähetystehtävää, jossa pyritään kohtaamaan ihmisiä, jotka asuvat seurakunnan alueella. Tavoitteena on kohdata kaikenlaisia ihmisiä, niin heitä, joilla saattaa olla jo valmiiksi hengellisiä kysymyksiä tai pohdintoja meneillään, sekä tuoda kysymys Jumalasta ja iankaikkisuudesta esille heille, jotka eivät välttämättä asiaa ole lainkaan miettineet.

KUTSU SEURAKUNTAAN

On tärkeää pitää kirkkaana näky, että kristitty todistaa uskostaan ennen kaikkea ihmisille, jotka hänen elämässään jo ovat. Nykyaikana tunnustavien kristittyjen määrä on pieni, ja eri tavoin ajattelevat ihmiset kuplautuvat omiin piireihinsä. Onkin tärkeää tehdä Kristuksesta kuuleminen mahdolliseksi myös heille, joilla ei lähipiirissään ole ketään, joka voisi todistaa, eivätkä he itse ehkä tiedä edes, mitä etsiä.

Toiminnan ensisijainen tavoite on keskustella ihmisten kanssa, kohdata heidän kysymyksensä ja ajatuksensa ja kutsua heidät seurakuntaan! Luterilainen tavoittava työ perustuu ajatukselle, että kutsumme ihmisen osallistumaan seurakunnan elämään. Vaikka yksittäiset keskustelut ja esimerkiksi jaetut Raamatut saattavat kantaa hedelmää vielä vuosien päästä ihmisten elämässä, ei tämä saa ajaa ohi sen, että kristityn elämä on elämää seurakunnassa.

Meidän on pyrittävä eroon ajattelusta, jossa ”katuevankeliointi” tarkoittaa traktaattien jakamista ja kovaääniseen kailottamista kadulla. Koko termi joutaisi unholaan, sillä vaikka näihin keskusteluihin liittyy tietysti evankeliumin jakamista, ei tästä lopulta ole paljoakaan iloa, jos ihminen jää seurakunnan ulkopuolelle. Pitkästi vanhanmallinen evankelioinnin tapa perustuu reformoituun ratkaisukris-

Pyhän Paavalin seurakunta tekee tavoittavaa työtä Turun keskustassa.

tillisyyteen ja ongelmalliseen ”once saved, always saved” -oppiin.

Sen sijaan joka sunnuntai seurakunnan jumalanpalveluksissa julistetaan evankeliumia kaikille läsnäolijoille. Paljon tärkeämpää olisi siis saada ihmiset tulemaan juuri pyhään messuun! Tämä on raamatullista, evankelistaa ja luterilaista tavoittavaa toimintaa.

KÄYTÄNNÖN ESIMERKKI TURUSTA

Edellä mainittujen periaatteiden mukaisesti olemme Turun Pyhän Paavalin seurakuntana tehneet tavoittavaa työtä. Mallimme on ollut yksinkertainen, mutta se on koettu toimivaksi. Olemme pitäneet kahvi- ja mehupöytää pääsääntöisesti vilkkaalla Turun kävelykadulla, joka nimensä mukaisesti on vain jalankulkijoille ja kevyelle liikenteelle varattu katu keskustassa.

Tarjoamme siis juomaa veloituksetta, ja keskustelemme ihmisten kanssa yleisistä asioista sekä tietysti hengellisistä teemoista. Pyrimme jokaisen ihmisen kohtaamaan henkilökohtaisesti kykyjemme mukaan, ja esittämään myös kutsun seurakuntaan. Meillä on apunamme seurakunnalle laadit-

tuja kortteja, jossa on messujen osoite ja ajankohta sekä verkkosivut, Lähetyslippakunnan esitteitä, Pyhäkön lamppu-lehtiä sekä Gideon Uusia testamentteja jaettavaksi. Lisäksi pöydän keskellä on krusifiksi, kertomassa mistä tässä on kyse.

Haluamme toimia avoimesti kristittyinä. Olemme myös osallistuneet erilaisille messuille ja markkinoille, joita Turussa on järjestetty, esimerkiksi korkeakoulujen avajaistapahtumiin ja vuosittain järjestettävään Turun päivään. Näissä olemme toimineet pitkälti saman periaatteen mukaisesti kuin edellä.

Monet ihmiset ovat yllättävän avoimia keskustelulle, ja ajatus että ”eivät suomalaiset tällaisista asioista halua puhua” on pelkkä myytti. Toiminta on koettu seurakunnassamme äärimmäisen positiiviseksi, ja toivon, että myös kohtaamamme ihmiset jakavat tämän näkökulman. Rohkaisen teitä omassa seurakunnassanne miettimään, miten voisitte toteuttaa lähetystyötä omassa kaupungissanne, ehkä juuri näiden periaatteiden mukaisesti.

YHTEISÖNRAKENNUSTIIMI PALVELEE SEURAKUNTIEN TARPEITA

≡ LILLI LANKI

📷 ARKISTOKUVA

Lähetysshiippakunnassa on toiminut syyskuusta 2025 alkaen yhteisönrakennustiimi, jota vetää Porin Sakkeuksen seurakunnan pastori ja aluerovasti **Miika Nieminen**. Jäseninä ovat **Jari Kekäle, Olli Mustonen, Sebastian Grünbaum** ja **Lilli Lanki**. Tiimi etsii ja kehittää tapoja seurakuntien yhteisöllisyyden lisäämiseksi ja uusien ihmisten tavoittamiseksi Hyvän Paikkeen laumaan. Herran armosta olemme saaneet kirkon, jossa paimen tuntee lampaat nimeltä ja ruokkii laumansa. Seurakunnan pienuus on hyvä ja tavoiteltava asia. Kun kokoontuva joukko on alle 100 henkeä, on mahdollista opetella elämään yhdessä kristittyinä, tukea toisiamme, jakaa elämän iloja ja kuormia yhdessä, sekä käyttää omia lahjojaan seurakunnan rakentamiseksi.

PASTORIN JA SEURAKUNTALAISTEN YHTEISTYÖ JA YHTEINEN VISIO

Lähetysshiippakuntaa voi kuvata monin tavoin: itsenäinen, luterilainen, tunnustuksellinen, raamatullinen, liturginen tai messukeskeinen kirkko. Nämä kuvaukset ovat hyviä ja kertovat jossain määrin kirkostamme ja sen seurakunnista. Yksi vähemmän käytetty mutta osuva termi kuvaamaan toimintaamme on *maallikkoliike*.

Ilman seurakuntalaisten panosta toimintaamme ei olisi. Lähes kaikki on tiiviin yhteistyön tulosta. Messumme ovat tapahtumia, joiden puolesta monet rukoilevat. Sen huomaa siitä, miten siunattuja ne ovat ja miten moni uusi kävijä löytää tiensä seurakuntiimme. Messun valmistelut, käytännön toteutus, tervetulleeksi toivottaminen, kahvit ja moni muu asia ovat seurakuntalaisten tekemiä. Viikkotoiminta ei pyöri, elleivät ihmiset avaa kotejaan, eikä leiri- ja lapsityö toimisi ilman vastuunkantajia. Tämä johtopäätös ei nojaa teologiseen pohdintaan, vaan yksinkertaisesti käytännön havaintoon siitä, miten asiat seurakunnissamme ovat.

MAALLIKOIDEN PIILEVIEN VOIMAVAROJEN KÄYTTÖÖNOTTO

Yksi tiimimme tavoitteista on viedä kirkkomme työtä vielä enemmän tähän suuntaan. Jos joku kysyy, miksi, vastaus on: maallikot ovat edelleen suurin voimavara, joka kirkollamme on. Meillä ei ole runsaasti rahaa, rakennuksia tai muuta vaurautta, joiden avulla voisimme rakentaa Jumalan valtakuntaa, mutta Herra on suonut meille ihmisiä. Näiden ihmisten kanssa jokainen pastori on kutsuttu rakentamaan seurakuntaa yhdessä.

Koska ihmiset saattavat helposti säikähtää ajatusta työn määrän lisäämisestä, Sebastian on käyttänyt seuraavaa konkreettista esimerkkiä havainnollistamaan, kuinka paljon seurakuntalaisten aktiivisuus voi lisätä pastorin ”työpanosta”: Jos hyvin työteliäs pastori tekisi töitä 60 tuntia viikossa – eli 10 tuntia päivässä kuutena päivänä viikossa – moni pitäisi sitä hyvänä panostuksena, vaikka todennäköisesti pastori itse ei jaksaisi sitä pitkään. Mutta jos pastori tekisi normaalin työmäärän eli 40 tuntia viikossa ja hänellä olisi 20 maallikkoa, jotka kukin antaisivat tunnin viikossa, olisi yhteenlaskettu työpanos jo 60 tuntia viikossa. Jos tällä pastorilla olisi 40 ihmistä, jotka antaisivat tunnin viikossa seurakunnan hyväksi, työpanos nousisi 80 tuntiin viikossa.

Kun lisäksi otamme huomioon, että yhdessä tekeminen tuottaa usein enemmän tuloksia kuin yksin työskentely, näemme vielä selvemmin yhteistyön voiman. Moni yritys, kuten Google, on havainnut tämän. Siellä ihmiset työskentelevät usein pienissä tiimeissä. Joku on sanonut, että jos kaksi norsua vetää yhdessä kuormaa, niiden voima vastaa yhdeksää yksittäistä norsua. Vaikkei tämä täysin pitäisi paikkaansa, havainnollistaa ajatus yhteis-

Jumalanpalvelus elämäksi

Esirukousryhmä ennen messua
Osallistetaan lapsia ja nuoria mm. apusuntioiksi
Harjoiteltu virsiä ja psalmeja ennen messua
Virsi-ilta sellaisena sunnuntaina, kun ei ole messua

LHPK Visio

Lähetys elämäntavaksi

Viikko-ohjelma julkaistaan FB ja IG
Tavoittavan työn tiimi kävelykadulla
Luentoja kirjastolla ”Elämän ja kuoleman kysymyksiä”
Kristinuskon tutuksi ”KriTu”-kurssi ystäville
Lastenkerho ”Hiipis” jonne kutsutaan srk:n ulkopuoleltakin
Jaetaan lähialueella Pyhäkön Lamppuja
Kutsutaan ihmisiä kotiseuroihin, piireihin, messuun

Seurakunta kodiksi

Seurakuntaperheen keskustelu kuukausittain
Raamattupiirit kodeissa kahvikupposen äärellä
Seurakuntaillat kerran kuussa kodeissa
Kesällä retki rannalle ja talvella pulkkamäkeen
Yhteiset ateriat seurakuntalaisen kotona
Diakoniatiimi täydentää pastorin kotikäyntejä
Suurin osa aikuisista osallistuu palvelutehtäviin

Niin sanottu visiokolmio kiteyttää Lähetysshiippakunnan kolmeosaisen moton. Kolmion kärkiin on kirjoitettu esimerkkejä, miten motto näkyy seurakuntien käytännön elämässä.

työn voimaa. Jos siis 20 tai 40 ihmistä tekisi yhdessä pienryhmissä säännöllisesti – vaikkapa tunnin viikossa – työtä yhden seurakunnan hyväksi, tulos olisi todennäköisesti paljon enemmän kuin pelkkä yhteenlaskettu tuntimäärä antaisi ymmärtää. Ja onhan yhdessä tekeminen myös mukavampaa kuin yksin! On tärkeää muistaa, että seurakunnalle annettu aika voi saada juuri sen muodon, joka kyseiselle ihmiselle ja seurakunnalle sopii. Ei ole olemassa yhtä mallia, johon kaikkien pitäisi taipua.

MITEN YHTEISTYÖTÄ VOISI KEHITTÄÄ?

Mitä tämä sitten vaatisi? Yksi seurakuntien pastoreille ja puheenjohtajille viime syksynä tehdyn kyselyn hedelmistä oli kokonaiskuvan selkeytyminen. Ensinnäkin ilmeni, että seurakunnissa, joissa ihmiset tekivät asioita yhdessä, oli myös yhteisesti jaettu ajatus siitä, mitä seurakunta tekee. Yhteisistä asioista oli puhuttu, ja näin oli syntynyt työnäky. Periaate on yksinkertainen: siellä, missä ei ole työnäkyä, työ ei voi näkyä.

Toinen tärkeä asia oli mandaatin saaminen pastorilta ja puheenjohtajalta. On ollut tärkeä kokemus kuulla pastorilta lauseita kuten: ”Minä luotan sinuun”; ”kannan tästä vastuun, jos tulee ongelmia”; ”ei hätää, olemme täällä oppimassa”; ”saat kokeilla rauhassa ja jos tämä ei tunnu omalta, etsitään jotain muuta”.

Kaiken tämän taustalla on kuitenkin yksi välttämätön edellytys: *yhdessä vietetty aika*. Ihmiset eivät näytä tarvitsevan ainoastaan selkeää kokonaisvaltaista käsitystä siitä, mitä yritetään tehdä, tai lupaa toteuttaa asioita. He tarvitsevat ennen kaikkea tilan, jossa he voivat yhdessä vapaasti tutustua toisiinsa, puhua asioista ja rauhassa totuttautua olemaan osa seurakuntaperhettä. Koko seurakunnan yhteiset keskustelut ovat arvokkaita ja tarpeellisia, jotta seurakuntalaisilla ja neuvostolla on yhteinen, selkeä käsitys siitä, mitä seurakunnallemme kuuluu. Kun nämä edellytykset ovat olemassa, ihmiset ovat yleensä myös halukkaita yhdessä kokeilemaan, harjoittelemaan ja kantamaan vastuuta.

Lounaisen rovastikunnan seurakuntapäivässä keskusteltiin yhteisönrakentamisesta.

YHTEISÖNRAKENNUSTIIMIN TYÖKALUJA

Yllä kuvattujen asioiden edistämiseksi tiimimme tarjoaa seurakunnille yhteisiä koulutuksia ja valmennuksia. Seuraava tilaisuus on Kesäjuhlien ennakokoseminaari, jossa käsitellään visiokolmion (kuvassa) kolmatta osiota ”Lähetys yhteisön elämäntavaksi”. Tämän lisäksi syksyn aikana on tarjolla kaksi erilaista seurakuntakohtaista koulutusta. Ensimmäinen niistä tähtää seurakuntaneuvoston työskentelyn kehittämiseen. Moni voi kokea neuvoston kokoontumiset byrokraattisina ja irrallaan seurakunnan arjesta, siksi on kehitetty neuvostoille keskustelevala valmennus ”Riippakivestä työkaluksi”.

Toinen tarjottava koulutus antaa eväitä mielekkäiden seurakuntaperhekeskustelujen järjestämisessä ja hyödyntämisessä seurakunnassa. Molemmat koulutukset on suunnattu erityisesti neuvostoille, sillä neuvosto yhdessä pastorin kanssa mahdollistaa yhteisen vision, toiminnan, mandaatin sekä muut siihen tarvittavat edellytykset.

HYVIÄ KÄYTÄNTÖJÄ SEURAKUNNISSA

Pastoreille ja neuvostojen puheenjohtajille tehdyn kyselyn myötä tiimimme listasi erilaisia tapoja, miten seurakunnissa eletään todeksi Lähetyslippa-

kunnan visiota. On ilo huomata, että mahdollisuudet ja keinot rakentaa seurakuntaa kodiksi ja lähetystä yhteiseksi elämäntavaksi ovat monet.

Oheisessa kuvassa on visiokolmiolle sijoiteltuna muutama esimerkki seurakunnissa toteutuneista käytännöistä.

SEURAKUNTAPÄIVIIN YHTEISÖNRAKENNUSTA

Lounaisen rovastikunnan seurakuntapäivää vietettiin lauantaina 11. huhtikuuta Toivonlinnassa Piikkiössä. Mukaan oli kutsuttu myös yhteisönrakennustöistä Lilli keskusteluttamaan osallistujia. Saimme jakaa ja kuulla lukuisia kokemuksia siitä, mitä seurauksia Jeesuksesta todistamisesta on ollut. Moni voi olla arka antamaan todistusta, koska seuraukset voivat olla ikäviä, joku on saattanut joutua vaikeuksiin työpaikalla, mutta olipa joukossa sellainenkin iloinen tapaus, jossa todistuksen ansiosta ihminen sai hakemansa työn. Herran johdatuksessa on turvallista olla.

Voitte kysyä teidänkin seurakuntapäiväanne mukaan tiimiläisiämme, jos yhteisönrakentamisen aiheet kiinnostavat. Lisätietoja yhteisönrakennustöistä, valmennuksista ja muusta avusta voi kysyä Lilliltä: lilli.lanki@lhp.fi.

VASTAUS TOIVON PERUSTUKSESTA

MIKA TERVAKANGAS

MAGNIFIC, PIXABAY

”Olkaa aina valmiit vastaamaan jokaiselle, joka teiltä kysyy sen toivon perustusta, joka teissä on.” Tässä on yksi niistä raamatunkohdista, joita me kristityt viljelemme usein, mutta joiden äärelle harvemmin pysähdymme. Itse olen tullut kohdakkain sen kanssa, kun on puhuttu Kristuksesta todistamisesta ja ihmisten tavoittamisesta. Siihen myös pyhä Pietari viittaa, kun hän kirjoittaa vainotulle seurakunnalle.

VASTAUS KASVAA OIKEASTA MAAPERÄSTÄ

Muistatko ulkoa, miten jae 1. Piet. 3:15 kuuluu kokonaisuudessaan? Tai millaisessa asiayhteydessä Pietari sen nostaa esille? Jokaisella kristityllä lie-

nee repertuaarissaan jonkinlainen vastaus kysymykseen, mikä on toivomme perusta. Mutta apostoli ei tahdo kristittyjen vain rynnivän todistamaan Kristuksesta, eikä se ollut edes mahdollista vainotulle seurakunnalle. Hän sen sijaan osoittaa, että vastauksen tulee kasvaa oikeasta maaperästä. Vastauksen tulee olla tasapainossa myöskin omien tekojen kanssa, sillä muuten se ei ole uskottava. Ja vastauksen tulisi rakastaa Jumalaa ja lähimmäistä.

Olen viime aikoina keittänyt kahvia useasti mutteripannulla tai ”mokapannulla”, joksi itse sitä kutsun. Käytänkin nyt tässä vertauskuvana kahvin keittämistä mokapannulla. Hyvän lopputuloksen saavuttaminen vaatii töitä ja hie-

nosäättöä. Samoin sitä vaatii myös meidän vastauksemme toivomme perustasta, koska kyse ei ole vain siitä, mikä on lopputulos; vaan siitä, mikä kaikki edeltää lopputulosta, eli vastausta.

TEOT JA SANAT TASAPAINOSSA

Suurentakaamme nyt kuvaa objektivilla ja katsokaamme, millaisessa kohdassa kirjettään Pietari puhuu tästä aiheesta. Jakeissa 1. Piet. 3:8–12 hän opettaa koko seurakunnan keskinäisestä rakkaudesta ja yksimielisyydestä. Jakeissa 13–17 Pietari lohduttaa vainottua seurakuntaa ja opettaa seurakunnan ja maailman välisestä jännitteestä. Jakeissa 18–22 apostoli vielä kertoo pääsiäisen tapahtumat ja osoittaa, miten Kristus meidän edellämme on rakastanut veljiään ja sovittanut koko maailman synnit.

Luotaan itse nyt erityisesti jakeita 8–17. Pietari palaa niissä tuon tuosta siihen, millaisen esimerkin kristityt antavat teoillaan. Hän opettaa sekä seurakunnan keskinäisestä elämästä sekä seurakuntalaisen esimerkistä maailman keskellä. Kristityn tuntomerkeiksi Pietari nimeää yksimielisyyden, heläsydämyksen, armahtavaisuuden ja nöyryyden. Tätä hän selittää lainaamalla psalmia 34. Kaikki nämä ovat ominaisuuksia, jotka kuvaavat Jeesusta, ja joissa me jäämme usein vajaiksi.

Jos seurakunnassa itää ja kasvaa eripuraisuus, kovasydämyisyys, armottomuus ja ylpeys, se ei todista Kristuksesta vaan yhdessä maailman kanssa turmeltuneesta luonnosta. Onko sinulla kärkeä kieli? Oletko altis puhumaan selän takana? Puhutko valhetta lähimmäisistä? Mikäli sinulla on näitä ongelmia, miten voisit samalla suulla ja sydämellä lausua luotettavan todistuksen Vapahtajastasi? Jos huomaat itsessäsi näitä ikäviä ominaisuuksia; tunnusta syntisi, sovi veljesi kanssa ja

vastaa tähän Jumalalta saamaasi siunaukseen siunaamalla muita.

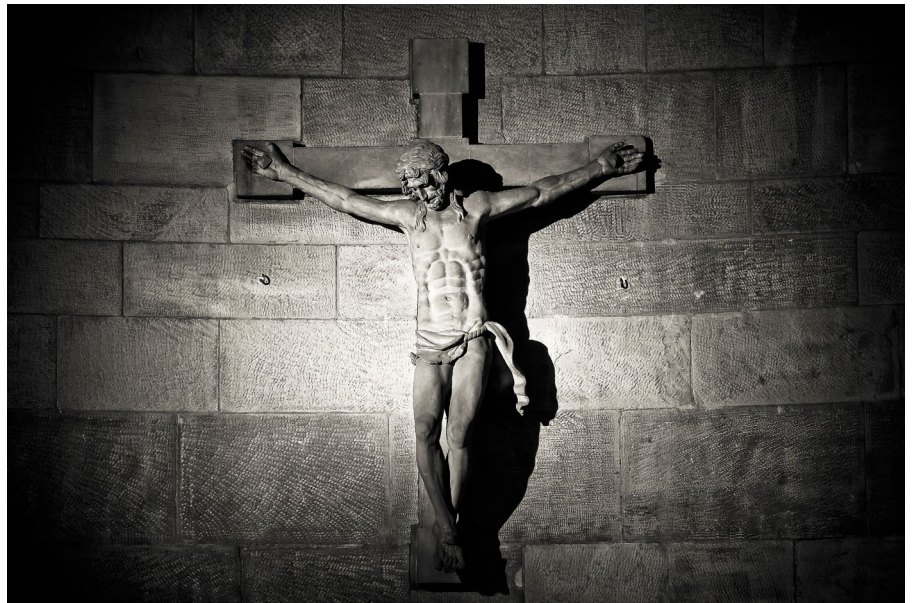
Teot kulkevat tasapainossa sanojen kanssa. Maailma ei ehkä tunne pyhyttä, mutta tekopyhyiden se haistaa kilometrien päähän. Kristittyjen dilemma maailman keskellä onkin usein ollut siinä, että silloin, kun onnistumme toimimaan oikein ja hyvin, tekomme ovat kelvanneet maailmalle. Sen sijaan todistus oikean ja hyvän taustasta – Kristuksesta – ei kelpaa. Tämä voi aiheuttaa kristityssä vihaa ja katkeruutta maailmaa kohtaan. Mutta tässäkin meidän tulee seurata Herraamme. Hän kuoli maailman edestä, vaikka se vihasi häntä. Tästä Kristuksesta me todistamme. Kun siis mokapannun alaosa täytetään kuumalla vedellä ja pannu asetetaan lempeälle lämmölle, kahvi nousee vähitellen ylös. Liian kova lämpö tekee kahvista kitkerää; liian vähäinen lämpö ei saa sitä nousemaan lainkaan. Samalla tavoin kristityn todistus ei saa olla hyökkäävää eikä kylmää. Sen tulee nousta uskosta, hyvästä omastunnosta ja lähimmäisenrakkaudesta.

SEURAKUNTAYHTEYS JA SÄVYISYYS

Samoista teemoista Pietari puhuu pääjakeessamme 1. Piet. 3:15, joka kokonaisuudessaan kuuluu näin: ”Vaan pyhittäkää Herra Kristus sydämissänne ja olkaa aina valmiit vastaamaan jokaiselle, joka teiltä kysyy sen toivon perustusta, joka teissä on, kuitenkin sävyisyydellä ja pelolla.” Tämäkin jae on itse asiassa osa pidempää lausetta, jossa Pietari lohduttaa vainottua seurakuntaa. Me emme pelkää maailmaa tai jaa maailman kanssa pelkoa keisaria tai pahuutta kohtaan. Kristitty pelkää ja rakastaa Jumalaa.

Eikö sinustakin koko jakeen siteeraaminen anna siihen erilaisen sisällön kuin vain sen keskimmäisen osan lainaaminen? Ensinnäkin Herra Kristus tulee olla pyhitetty sydämissä. Toisekseen vastaus tulee jakaa sävyisyydellä ja pelolla.

Miten Kristus pyhitetään sydämissä? Tähän meillä ei voi olla kuin yksi vastaus. Sydämen tulee elää ja kasvaa Kristuksen yhteydessä. Aloita päiväsi kasteen armossa. Vietä aikaasi Sanan äärellä. Hakeudu aina sinne, missä Kristus erityisesti tahtoo jakaa armon-

sa perille saakka, siis seurakunnan jumalanpalveluksessa; sanassa ja sakramentissa. Ilman elävää seurakuntayhteyttä ja yhteyttä Kristukseen vastaus toivon perustasta saattaa olla mitä vain. Liian usein kuulen, että kaduilla on tullut vastaan kristittyjä, joiden vastaus toivon perustasta keskittyy vain omaan itseensä tai se on jotakin selaista, mikä ei ole linjassa Raamatun kanssa. Jos siis tahtoo suuhunsa kestävän todistuksen, tulee Raamattua opiskella seurakunnan yhteydessä sunnuntaista toiseen.

Pietarin muistutus sävyisyydestä ja pelosta on myös oleellinen. Vastaaminen toivon perustuksesta ei ole väittelemistä tai riidankylvämistä. Olen itsekin aikanaan yrittänyt uskosta osatomille ystäväilleni laotoa järkeä päähän kertomalla totuuksia evoluutioteorian heikkouksista. Ei ollut kovin hedelmällistä. Tällaisessa ”todistustilanteessa” me emme ole puolustamassa Jumalaa, vaan kutsumassa uskosta osatonta Jeesuksen luokse. Siksi luonnollisesti lähimmäisenrakkaus on ihan avainasemassa näissä vastauksissa. Useinhan me ”puolustaessamme” Jumalaa puhumme ohi suomme. Siksi muistutus Jumalan pelosta on tärkeä. Pidä todistuksesi Jumalaa kunnioittavissa rajoissa, äläkä yritä liikaa.

Mokapannussakin on merkitystä sillä, miten ja millä kahvisuppilo täytetään. Jos se jätetään tyhjäksi, lopputuloksena on vain kiehuva ja höyryävää vettä. Jos sen pakkaa liian piukkaan,

kahvia ei tule lainkaan. Liian karkealla jauhatuksella kahvista tulee laihaa ja taas liian hienolla purut voivat pyrkiä suodattimesta läpi. Niin on myös toivon perustuksesta vastaamisessa. Todistuksen kohde, siis sana, tulee olla oikea. Ja asenne samoin Jumalaa ja lähimmäistä rakastava.

TOIVON PERUSTUS

Tahdon lopuksi lausua sinulle lohdutuksen sanan. Toivon perustuksesta vastaaminen on samaan aikaan vaikeaa ja helppoa. Vaikeaa se on siksi, että me itse teemme siitä vaikeaa. Helppoa se on, jos elää Kristuksessa ja pysyy Jumalan sanassa. Mokapannullakin kahvin keittäminen on lopulta helppoa, mutta olen epäonnistunut siinä monesti. Alumiininen pannu on kuitenkin kestänyt ehjänä omista taidoistani ja laitteen italialaisuudesta huolimatta.

Pyhä Kolmiyhteinen Jumala ei mene rikki, jos sinä epäonnistut vastauksissasi. Ja jos olet epävarma vastauksestasi, kertaa 1. Piet. 3:18–22. Siinä on väkevä vastaus toivon perustuksesta, maukkaampi kuin yksikään kuppi kahvia. Kristus kuoli sovittaakseen synnit. Hän nousi ylös kuolleista. Tähän perustuen sinut on kastettu. Jumala tahdoo pelastaa sinut ja antaa sinulle eväät elää tämä elämä, toi se eteesi sitten onnistumisia, tai katkeria pettymyksiä ja kärsimyksiä. Todistuksemme Kristuksesta on väkevä ja elävä, sillä hän elää ja kantaa meidät kuolemankin yli iankaikkiseen elämään.

MISSIONEN SOM LIVSVANA

LENNART AHLVIK

WIKIMEDIA COMMONS, MIKA KOIVISTO

Missionsstiftet har en vision som uttrycker det som är centralt i våra församlingar och i vår kyrka. Denna vision är: "Gudstjänsten som liv, församlingen som hem, missionen som livsvana". Den första delen uttrycker söndagsgudstjänstens betydelse för det kristna livet. Högmässan där Kristus möter oss och tjänar oss i Ordet och vid bordet är det kristna livets högtidsstund: "Vår Herres Jesu nattvard är den högtid som jag mest har kär" (Psb 221:1). Den andra delen uttrycker hur vi vill att församlingen ska vara ett andligt hem och en gemenskap där jag som kristen får vila och känna mig som hemma. Men också ett hem där jag får tjäna med mina gåvor och bära ansvar. De två första delarna i visionen har funnits med redan i många år, under slutet av 2025 antogs den tredje delen, missionen som livsvana. Även om den uttryckligen inte funnits med i visionen tidigare kan man ändå säga att själva tankesättet har funnits med från början. Vår kyrkas namn, Evangelisk-lutherska missionsstiftet i Finland, vittnar om en medveten missionsföretagelse. Men vad innebär detta "missionen som livsvana" för oss?

VAD ÄR MISSION?

I många kristna sammanhang är missionsarbete en prioritet och en självklarhet. Det finns särskilda missions-sällskap och -rörelser som bedriver missionsarbete. När man talar om mission är det dock viktigt att utgå från Skriften för att få en rätt förståelse av vad det handlar om. Först då kan vi se, förstå och bedriva ett missionsarbete i enlighet med Guds ord.

Ordet mission är ett lånord från latinets *missio* som betyder "sändning" eller "uppdrag". Det relaterade verbet *mittere* betyder "utsända" eller "skicka".

I Nya testamentet finns ett ställe framför andra som brukar anföras när man talar om missionen eller uppdraget. Det är förstås den så kallade missionsbefallningen i Matt 28. Den uppsåtande Herren sänder där ut sina elva apostlar till att göra alla folk till hans lärjungar:

"Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt som jag befällt er. Och se, jag är med er alla dagar till tidens slut" (Matt 28:18–20).

Faktum är att alla fyra evangelier avslutas med en motsvarande sändning. I Markusevangeliets slut säger Kristus: "Gå ut i hela världen och

förkunna evangeliet för hela skapelsen. Den som tror och blir döpt ska bli frälst, men den som inte tror ska bli fördömd" (Mark 16:15-18). Lukas återger Herrens ord om "att omvändelse och syndernas förlåtelse ska förkunnas i hans namn för alla folk, med början i Jerusalem." (Luk 24:47) Även evangelisten Johannes avslutar sitt evangelium med hur Jesus sänder ut sina lärjungar att förkunna syndernas förlåtelse, att lösa och binda: "Som Fadern har sänt mig sänder jag er... Ta emot den helige Ande! Om ni förlåter någon hans synd så är de förlåtna, och om ni binder någon i hans synd så är han bunden." (Joh 20:19-23).

I dessa fyra bibelord framträder missionen i all sin enkelhet. Kristen

Alla fyra evangelier avslutas med Kristi sändning.

Livet i församlingen är i sig ett missionsarbete.

MISSION OCH DEN ENSKILDE KRISTNE

Vad är då den enskilde kristnes roll i missionen? Det är uppenbart att uppdraget i Matt 28 inte är givet till var och en enskild kristen att utföra individuellt. Varje enskild kristen är inte personligt kallad att själv döpa och predika. Men som del av Kristi kyrka är varje kristen delaktig i missionen. Varje kristen är delaktig i missionen: genom att vara delaktig i församningslivet och tjäna församlingen med sina gåvor, genom att understödja både den egna församlingen och andra missionsarbeten och genom att i bön bära de som är kallade att predika och döpa.

Dessutom är varje kristen kallad genom dopet och vigningen till det konungliga prästerskapet att "förkunna [Guds] härliga gärningar" (1 Pet 2:9) och att "svara var och en" om det hopp man äger i Kristus (1 Pet 3:15). Varje kristen har alltså en viktig uppgift att vittna om Kristus i sina vardagliga kallelser. Det må så vara i familjen, bland vänner, i skolan, på arbetsplatsen eller i samhället. Ibland kan det vara ett enkelt vittnesbörd. En enkel hänvisning och inbjudan, "kom och se", kan vara tillräckligt. Många har berättat hur kristnas omsorg och vänlighet har varit ett starkt vittnesbörd.

Kräver detta aktivitet av oss kristna? Ja och nej. Kristi efterföljelse innebär aktivitet. Bön och förbön, kärleken till nästan, tjänande, tal och vittnesbörd är aktivitet och konkret handlande. Samtidigt är dessa goda gärningar Guds verk: "Hans verk är vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar som Gud har förberett för att vi ska vandra i dem." (Ef 2:10). Gud är den som verkar "både vilja och gärning" i oss (Fil 2:13). Men sist och slutligen innebär vår delaktighet i Guds mission egentligen ingen särskild aktivitet av oss eftersom den enskilde kristnes missionsgärning inte är ett tillägg till det kristna livet. Det är helt enkelt att leva som kristen, i Kristus, ledd av den Helige Ande. Det är en del av livet, en livsvana.

mission innebär att Kristus har sänd sina lärjungar, sin kyrka, med ett uppdrag. Ett uppdrag som i grund och botten handlar om evangeliets förkunnelse. Denna mission är alltså inget tillägg, ingen viktig sidoverksamhet i församlingen eller särskilda satsningar, utan det är det mest grundläggande i kyrkans liv. Det är själva kärnan i Kristi kyrka: förkunnelsen om Kristus. I Johannesevangeliet blir det tydligt hur Kristi sändande (mission) av sina lärjungar är en fortsättning på Faderns sändande av Sonen till världen för världens frälsning. Kristi kyrka är alltså en del av och indragen i Guds mission att frälsa var och en som tror på Guds Son (Joh 3:16, 20:31).

MISSION OCH FÖRSAMLINGEN

Följden av detta är att skillnaden mellan mission och vanligt församningsliv är minimal. Att evangelisera folk som ännu inte nåtts av evangelium är i grund och botten samma sak som att förkunna evangeliet i församlingen. Även om förkunnelsen och undervisningen behöver anpassas utgående från åhörarnas mognad, insikt och bakgrund, så är det i grund och botten samma Kristi evangelium som förkunnas överallt och alltid. Den mogna, erfarna kristna personen i en evangelisk-luthersk församling i Finland behöver samma evangelium som en sekulari-

serad finländare eller en icke-kristen person i ett främmande land. Såväl i den etablerade församlingen i Finland som på missionsfältet i främmande land predikas evangelium, döps människor till Kristi lärjungar, samt undervisas lärjungarna i allt det som Kristus har befallt. Arbetet är alltså detsamma även om omständigheterna ofta är olika.

Likheten mellan missionsfältet och det etablerade församningslivet innebär åtminstone två viktiga saker. För det första breddar det synen på det etablerade församningslivet. Livet i församlingen är i sig ett missionsarbete. Missionsbefallningen uppfylls mitt i församlingens vardagsliv: barnen som föds blir döpta och undervisade, evangelium predikas vecka efter vecka, kristna blir styrkta och bevarade för att slutligen övergå från tiden till evighetens salighet och uppdraget (missionen) gällande dem är slutfört! För det andra hjälper det församlingen att se på och reflektera över församningslivet. Är församlingen nöjd med den nuvarande mängden medlemmar, eller längtar man efter att välkomna nya medlemmar? Är man en sluten grupp som är nöjd så länge allt fortsätter som förr och man får leva med församlingsgemenskapen såsom den nu är, eller söker man möjligheter och vägar så att nya människor får höra Kristi kallelse och evangelium?

KESÄJUHLA 2026

– ENEMMÄN KUIN TAPAHTUMA

KESÄJUHLAN TEEMANA ”TODISTUS KRISTUKSESTA”

✍ HANNA EKLUND

📷 LÄHETYSHIIPPAKUNTA, JUHO PYLVÄNÄINEN

Tämän vuoden Kesäjuhla – Todistus Kristuksesta (1. Kor 1:6) on kolmas Kesäjuhla meidän perheellemme. Kyllä, emme ole vielä mitään konkareita. Mutta haluan kertoa, miksi haluamme lähteä kuuden tunnin automatkalle kohti Loimaata kuusihenkisenä perheenä.

Yksi ihanimpia asioita Kesäjuhlassa on, että näkee, kuinka iso joukko olemme, ympäri Suomea ja maailmaa. Kristittyjen yhteys, joka kutoo meidät yhteen kuin kalaverkko. Toiseksi, haluamme luoda lapsillemme tavan, että Kesäjuhla on jotain, mikä kuuluu kesään. Että heistä suorastaan tuntuisi vähän kurjalta tai ontolta, jos he jäävät pois. Kesäjuhlassa saa tietysti myös hengenravintoa. Saa olla just niin paljon tai omalla jaksamisella mukana vapaaehtoisena, vierailijana tai jo säännöllisenä kävijänä kuin haluaa. Saa olla kirkkomme jäsenenä tai vaan kaverin kutsumana. Sinä saat olla juuri tuo versio itsestäsi. Siinä nyt pari painavaa syytä. Keksisin varmasti muutaman lisääkin, jos et vielä pystynyt samaistumaan tai innostunut.

MITÄ KESÄJUHLASSA TAPAHTUU?

Seurakunnissa on nyt saatavilla Kesäjuhlan käsiohjelmaa, joista pääset tutustumaan kattavaan ohjelmaan. Mutta jos hukkaat sen, löydät myös kaiken helposti nettisivuiltamme. Kesäjuhlassa saat kuulla seurapuheita ainakin kolmella eri kielellä, saat tavata niin uusia kuin tuttuja kasvoja. Saat vaeltaa ympäriinsä tutkimassa eri pisteitä, voit juoda kahvia ja syödä jäätelöä, ostaa mielenkiintoisen kirjan, laulaa virsiä juuri niin kovaa tai hiljaa kuin haluat tai vain kuunnella kaunista musiikkia. Se ovat juhla, jossa keskitytään siihen, että Kristus saa kuulua. Kristus on

syy, miksi me olemme ja miksi meitä tarvitaan.

Ajatelkaa, että saamme kokoontua loppukesästä viettämään perheemme suurta juhlaa. Juhlaa, jossa saamme kuulla siitä, kuinka jokainen saa elää tästä todistuksesta – ja siksi myös heijastaa sitä omassa elämässään.

TODISTUS KRISTUKSESTA

Kesäjuhlan johtoryhmän jäsen **Ville Typpö** Seinäjoelta on saanut niin hienosti, jopa runollisesti koottua Raamatun lauseista koonnin, mitä teemamme tänä vuonna tarkoittaa. Joka vuosi ruokailen lähdemme etsimään sopivaa teemaa, ja tänä vuodeksi tämä kaksisainen, mutta väkevästi todistava lausahdus valikoitui Kesäjuhlan teemaksi. Teema sopii myös erityisen hyvin Lähetyshiippakunnan sloganin uuteen lisäykseen ”Lähetyksen elämäntavaksi”. Olemme erityisen iloisia saadessamme Simojoet kotimaan jaksollaan mukaan Kesäjuhlaan ja myös **Sahar Sadlovsky Gold** Israelista on yksi kunniavieraitamme. Niin kotimaassa kuin ulkomailla on tärkeää edelleen pitää sanaa esillä ja muistaa, että meistä jokainen on omalla paikallaan ”Todistus Kristuksesta”.

VAPAAEHTOISTEN SUURI APU

Olen itse saanut olla ensimmäistä vuotta mukana Kesäjuhlan johtoryhmässä. Jostain he olivat saaneet kuulla, että olen koulutukseltani kulttuurituottaja ja siitä saattaisi olla hyötyä tässäkin suur tapahtumassa. On ollut mielenkiintoista hypätä mukaan tähän jengiin, joka koostuu seitsemästä hyvin erilaisesta lahjakkuudesta. On ollut ilo huomata, kuinka Jumala käyttää meitä jokaista omineen vahvuuksineen sekä lahjoineen. Itse olen toiminut viestintävastaavana, joka valikoitui minulle osittain jääneiden tehtävien, mutta myös vahvuuksieni pohjalta. Teemme kaikki tätä työtä yhteisen tavoitteen saavuttamiseksi. Haluamme saada luotua meille kaikille seurakuntalaisille ja kristityille juhlan, johon on helppo tulla ja jossa on helppo olla. Haluamme, että voitte saada hienon juhla kokemuksen ilman erityisiä ponnisteluja, ja olemme ottaneet viimevuotiset palautteet huomioon siltä osin kuin se on ollut mahdollista.

Se, mihin olemme koko johtoryhmänä kiinnittäneet huomiota, on vapaaehtoisten suuri apu. Ilman näitä 370 henkilöä ei tätä tapahtumaa jär-

Lähetyshiippakunnan Kesäjuhlaa vietetään Loimaan evankelisella opistolla 31.7.–2.8.

jestettäisi. On ollut mahtavaa olla todistamassa, kuinka ihmiset iloiten tuovat omia lahjojaan yhteiseen käyttöön sekä palvelevat omilla resursseillaan. Olemme siunattuja niin monella tavalla. Ihmettelemme, kuinka kirkkomme saa edelleen kasvaa. Kesäjuhla ei ole niinkään työleiri vaan ilojuhla, jossa saa palvella Herraa iloiten, mutta myös levätä Herran sanaan nojaten. Me jaksamme tällaisen ponnistuksen paljon paremmin yhdessä töitä tehden. Ihan kuten paikallisseurakunnassa saatat yllättyä, kuinka paljon palveleminen lopulta antaa, sen sijaan, että se veisi kaikki energiat.

SINUT ON HAASTETTU

Haluankin lopuksi vielä haastaa sinut kolmella tavalla:

Ensinnäkin rukoile Kesäjuhlan puolesta. Rukoile, että Jumala siunaisi tapahtumamme ja saisimme kasattua kaiken tarvittavan oikeassa ajassa, meidät säästettäisiin vastoinkäymisiltä sekä kaikki saisimme kerättyä kaikki tarvittavat vapaaehtoiset oikeille paikoille.

Toiseksi lähde itse mukaan vapaaehtoiseksi. Mukaan mahtuu vielä varsinkin puhto-, tienohjaus- sekä muihin tiimeihin. Näin saat tuoda omat lahjasi yhteiseen käyttöön. Tärkeintä ei ole, mitä teet, vaan kenelle ja miten. Koe todistus Kristuksesta paikan päällä palvellen. Raamatussa sanotaan, että

Jumala vahvistaa niitä, jotka palvelevat häntä.

Kolmanneksi ota kaveri mukaan Loimaalle. Näin hänelläkin on mahdollisuus kuulla suuri ilosanoma ja kokea rakkaus, johon meistä jokainen on kutsuttu. Tämä tilaisuus on myös mahtava mahdollisuus järjestää oma bussikuljetus seurakunnastanne Loimaalle. Yhdessä on usein hauskenpää ja tuttu kasvo juhla-alueella seassa voi nostattaa turvallisuuden tunnetta.

Järjestämme tänä vuonna myös bussikuljetuksia junalta juhla-alueelle koko viikonlopun ajan, joten juhlapaikalle ei ole vaikeaa päästä! Bussikuljetus maksaa sinulle vain viisi euroa.

HÄLSNING PÅ SVENSKA

Jag ville också avsluta med en hälsning på svenska, eftersom vår familj tillhör den svenskspråkiga S:t Jakobs församling. Har ni lagt märke till att vi i år har tagit det andra inhemska språket beaktande – både i översättningen av sommarfestens material och i programutbudet? Om det någon gång är rätt är att komma med, så är det i år. Det vore fantastiskt att få se också er svenskspråkiga med på festen.

Detta är en upplevelse utan like. En sommarresa från Helsingfors, Vasa, Jakobstad eller Karleby till Loimaa kan bli en fin familjehelg i augusti. Ni kan förstås delta via nätet, men som vi märkte efter pandemin kan inget ersätta mötet människor emellan och att få höra de lutherska psalmernas vackra klang i verkligheten.

Vittnesbördet om Kristus (1 Kor 1:6) – av detta lever församlingen. Tänk att vi får samlas i slutet av sommaren för att fira vår stora familjefest, en fest där vi får höra hur vittnesbördet om Kristus syns i oss alla.

Vår arbetsgruppsmedlem Ville Typö från Seinäjoki har på ett fint och nästan poetiskt sätt sammanfattat årets tema utifrån Bibelns ord. Varje år ber vi om vägledning när vi söker ett tema, och i år föll valet på denna korta men kraftfulla bekännelse. Temat passar också särskilt väl ihop med det nya tillägget till Missionsstiftets slogan: ”Mission som livsstil”.

Om Honom vittnade lagen och profeterna i förväg.

Om Honom sändes apostlarna att vittna.

Av detta vittnesbörd lever församlingen.

På detta vittnesbörd står Kyrkan.

Gud vittnar om sin Son.

Den Helige Ande vittnar.

Vattnet och blodet vittnar.

Samstämmigt.

För alla.

+

Hänestä laki ja profeetat todistivat edeltä käsin.

Hänestä apostolit lähetettiin todistamaan.

Tästä todistuksesta seurakunta elää.

Tällä todistuksella Kirkko seisoo.

Jumala todistaa Pojastaan.

Pyhä Henki todistaa.

Vesi, veri todistaa.

Yhtäpitävästi.

Kaikille.

+

**"Julkaa katsomaan miestä, joka on sanonut
minulle kaikki, mitä minä olen tehnyt.
Eihän se vain liene Kristus?" (Joh. 4:29)**

Kun näemme jonkun kristityn levittävän innokkaasti sanomaa Jeesuksesta, sisimmästämme saattaa nousta kysymys: Miten minä puhuisin ihmisille Jeesuksesta? Tämä ei suinkaan ole huono kysymys. Onhan jokainen kristitty kutsuttu levittämään sanomaa Jeesuksesta omalla paikallaan.

Joskus tämä kysymys kääntyy kuitenkin sisimmässämme muotoon: Millainen minä olen todistamaan maailmalle omasta uskostani? Tämä käänne tuntuu pieneltä ja harmittomalta. Sitä se ei kuitenkaan ole. Siinä nimittäin annetaan saatanalle avain, jota se usein myös käyttää tehokkaasti hiljentääkseen meidät puhumasta ihmisille Jeesuksesta.

Sinäkin olet ehkä kuullut saatanan käyttävän tuota avainta esittämällä lisäkysymyksen: Mikä minä olen puhumaan ihmisille Jeesuksesta? Ja saanut myös vastauksen: En mikään. Heikko ja huono kristitty. Samanlainen syntinen kuin kaikki muutkin. Ja mikä onnettominta, nuo syytökset osuvat aivan oikeaan. Mitä muuta me olemmekaan, kuin heikkoja ja huonoja kristittyjä ja samanlaisia syntisiä kuin muutkin?

Paradoksaalista kuitenkin, että juuri syntisiä Herran tahtookin käyttää evankeliuminsa työhön. Esimerkkinä tästä tekstimme nainen, jonka elämän Jeesus mullisti niin, että hän synnistään ja häpeästään välittämättä tahtoi johdattaa Sykarin asukkaat Jeesuksen luo. Miksi Herra haluaa käyttää juuri tuollaisia syntisiä evankeliuminsa työhön? Ehkä siksi, että syntisyyteen toisella syntisellä on tarttumapintaa. Silloin evankeliumi kuullaan samalta tasolta, rinnalta ja viereltä kuulutettuna. Mutta ennen kaikkea siksi, että meidän tehtävämme kristittyinä ei ole kuuluttaa maailmalle meitä itseämme, ei edes uskoamme, vaan Kristuksen voittoa synnistä, kuolemasta ja saatanasta. Ja eikö tuo sanoma sovi-kin parhaiten juuri syntisen suuhun? Silloinhan kiitoksen saa yksin Jeesus, ei yksikään ihminen.

Seuraavan kerran kun kuulet saatanan syytöksiä, jotka tahtovat hiljentää sinut, sano-kin näin: Oikea olet syytöksissäsi. Mutta en haluakaan puhua itsestäni, vaan Jeesuksesta. Jos hänen sovintotyönsä kerran riittää sovittamaan minun veriruskeat syntini, silloin se varmasti riittää sovittamaan lähimäisteni vähäisemmät synnit. Tämä on varmasti totta!

Hannu Kantoluoto

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖN TIEDOTUSLEHTI

Päätoimittaja: Joel Kerosuo
Toimitussihteeri: Pauliina Pylvänäinen
Tilaukset: 050 5225 855
kanslia@lhpk.fi
Kannen kuva:
Wikimedia Commons/Janne Koskela

Paino: Suomen uusiokuori Oy, Somero
ISSN 1457-9901
Nordea IBAN: FI59 1023 3000 2354 52
Rahankeräyslupa RA/2020/1666

